

Ο δωδεκάλογος των....

κλιμακτηριακών γυναικών

Αφιερώνεται στις αγαπημένες μου φίλες, σε μένα και σε όλες τις γυναίκες.

Στη δημόσια βιβλιοθήκη επικρατεί η απαιτούμενη ησυχία. Η Ελένη παίρνει τα βιβλία που την ενδιαφέρουν, διασχίζει την αίθουσα αθόρυβα, κάθεται κοντά σε έναν κύριο, τα αραδιάζει και πέφτει με τα μούτρα στο ξεφύλλισμα. Έχει να κάνει πολύ ψάξιμο. Πάντα είναι στην τσίτα. Είναι παντρεμένη χρόνια, γράφει χρόνια κι ακόμη δεν έχει βρει το κουμπί της ηρεμίας της. Ύστερα από ένα τέταρτο περίπου, ο νεαρός - γιατί είναι φανερό ότι είναι αρκετά μικρότερός της - που κάθεται δίπλα, της ζητά ένα μολύβι. Ανοίγει την τσάντα της - σε κάθε τσάντα έχει δύο τρία μολύβια ή στυλό - και του δίνει ένα.

-Σας ευχαριστώ πολύ. Είναι η πρώτη φορά που δεν κουβαλάω στυλό μαζί μου, της λέει ψιθυριστά. Και πάλι ευχαριστώ.

-Παρακαλώ, κρατείστε το, έχω κι άλλο μέσα στην τσάντα μου.

Καρφώνει το βλέμμα της πάνω του, προσέχει τα εκφραστικά καταγάλανα μάπα του και... ταραχή, ομορφιά, ζεστασιά, γλύκα.

-Θα μείνετε αρκετή ώρα;

Τη ρωτά χαμογελώντας.

-Αρκετή.

-Κι εγώ.

Σιωπούν και συνεχίζουν την ανάγνωση ρίχνοντας κλεφτές ματιές ο ένας στον άλλον. Δεν ξαναμιλάνε ως την στιγμή που η Ελένη σηκώνεται να φύγει. Δεν παραλείπει να τον αποχαιρετήσει. Αμέσως σηκώνεται κι αυτός, μαζεύει τα βιβλία, ακολουθεί και την προλαβαίνει στην πόρτα.

-Θα έρθετε αύριο;

-Ναι.

-Κι εγώ, τότε.... θα συναντηθούμε;

-Ναι...εντάξει.

-Το πρωί θα έρθετε;

-Ναι, το πρωί, γειά σας.

-Γειά σας.

Την επόμενη μέρα η Ελένη κι ο Δημήτρης κάθονται ακριβώς στις ίδιες θέσεις. Σήμερα η ατμόσφαιρα είναι πιο χαλαρή, φλυαρούν σιγανά. Όταν η ώρα περνά και διαπιστώνουν ότι δεν έχουν ανοίξει καν τα βιβλία, γελούν.

-Ότι θα συναντούσα κάποια μέρα έναν συγγραφέα δεν το περίμενα και να φανταστείς, μόλις πριν λίγο καιρό διάβασα το βιβλίο σου.

-Σου άρεσε;

-Μου άρεσε. Γράφεις απλά, ειλικρινά, βαθιά. Έχεις γράψει κι άλλα;

- Μερικά ποιήματα μόνο..

-Τι σου αρέσει να γράφεις περισσότερο, Δημήτρη;

-Ποιήματα, απαντά κατηγορηματικά.

-Γράφω κι εγώ, διηγήματα.

-Πολύ ενδιαφέρον. Προλαβαίνεις;

-Ε, κάπι καταφέρνω. Όταν κάποιος γράφει κάποιες ατάκες ή προτασούλες σε διάφορα χαρτάκια εν μέσω ηγανίσματος πατάτας, ψαριού ή σιδερώματος, βγαίνουν καλούτσικες ιστορίες, πίστεψέ με.

-Το πιστεύω. Σίγουρα θα είναι “καλοψημμένες ιστορίες”.

-Και καλά ηγανισμένες, τραγανιστές.

Ευτυχώς υπάρχει αρκετό χιούμορ στην συνομιλία τους κι έτσι ο πάγος έχει λιώσει για τα καλά.

-Θα σου φέρω αύριο να διαβάσεις κάποια κείμενα, να μου πεις τη γνώμη σου.

-Χμ, πολύ καλή ιδέα.

-Κρίμα που τώρα πρέπει να φύγω για να προλάβω τα παιδιά. Πώς περνά η ώρα! Αύριο λοιπόν.

-Αύριο.

Την επομένη φέρνει τα χαρτά της, με την ελπίδα να έχει καλή κριτική από τον Δημήτρη. Έχει εντυπωσιαστεί πολύ από την ομιλία του, την συμπεριφορά του, τα μάτια του.

-Θα τα πάρω σπίπι να τα διαβάσω με την ησυχία μου.

Το κατοπινό πρωινό, η Ελένη κάθεται στην ίδια θέση και περιμένει. Άραγε ποια θα είναι η γνώμη του; Ο Δημήτρης εμφανίζεται με τα χειρόγραφα υπό μάλης. Κάθεται δίπλα της, την κοιτάζει για λίγο και της ψιθυρίζει στο αυτί.

-Δεν έχω τρελαθεί με αυτά που γράφεις, αλλά με σένα, και τη φιλά στο στόμα. Παρόλο που συμβαίνει το ανέλπιστο, το εξωφρενικό, το τρελό, εκείνη δεν ανηδρά, άλλωστε το φιλί είναι μια ωραία, αυθόρμητη έκφραση.

Ξυπνάει από ένα πόνο. Έχει καταπλακώσει το βιβλίο και η κόγχη του πιέζει το μάγουλό της. Κοιτάζει το ρολόι. Είναι περασμένες έξι το απόγευμα. Την πήρε ο ύπνος για τα καλά. Ήταν ένα... όνειρο.

Την ίδια στιγμή η κόρη της μπαίνει στο δωμάτιο, πέφτει πάνω στο κρεβάτι, την αγκαλιάζει, τη φιλάει και της λέει.

-Σε θαυμάζω πολύ, μαμά, και σ’ αγαπώ ακόμη πιο πολύ, έτσι μου ήρθε να στο πω τώρα.

Τότε η Ελένη συγκινημένη ψιθυρίζει.

“Τι να τα κάνεις τα όνειρα. Όταν έχεις το θαυμασμό και την αγάπη της κόρης σου, τότε έχεις το θαυμασμό και την αγάπη όλου του κόσμου”.

Οι δύο φίλες κάθονται στους αναπαυτικούς καναπέδες μπροστά στην τηλεόραση και τα λένε. Η Μαρία διηγείται μία από τις φανταστικές ιστορίες που θα ήθελε να ζήσει με έναν νέο ηθοποιό που βλέπει σε σήριαλ, με τον οποίο έχει τρελαθεί. Εκμυστηρεύεται στην καλή της φίλη ότι αυτός είναι ένας τρόπος για να σπάει την μονοτονία της ζωής της. Είναι χωρισμένη χρόνια, μέχρι τώρα όμως δεν έχει γνωρίσει κανέναν αξιόλογο άντρα για να ξαναπαντρευτεί. Έχει... κατασκευάσει διάφορες ιστορίες με πρωταγωνιστές τον ζεν πρεμιέ κι αυτήν, μία όμως της αρέσει περισσότερο.

Η Μαρία είναι στην κουζίνα και μαγειρεύει το αγαπημένο του φαγητό. Ο γιος τους κοιμάται. Ο Σέργιος είναι ένας αρκετά καλός ηθοποιός, όπως λένε, και ένας γοητευτικός άντρας.

Γύρω στις 9 η ώρα το βράδυ, ο αγαπημένος της άντρας φτάνει κουρασμένος αφού όλη μέρα βρίσκεται στα πλατό για το γύρισμα της νέας του ταινίας. Μόλις ακούει τα κλειδιά στην πόρτα, πετάγεται από την κουζίνα τρέχοντας. Βλέπει το όμορφο παράστημά του και δεν αμφιβάλλει καθόλου ότι θα είναι πάντα ερωτευμένη μαζί του. Τον αγκαλιάζει με λερωμένα χέρια κι εκείνος την σηκώνει ψηλά και της λέει αιφνιδιάζοντάς την.

-Ξέρεις π είναι αγάπη;

-Τι;

Απαντά με παιχνιδιάρικο ύφος.

-Μα το χαμόγελό σου, αγάπη μου.

Φιλιούνται.

-Υπάρχει ζεστό νερό, μπες για ένα μπάνιο να ξεκουραστείς.

Η Μαρία ασχολείται πολύ με τη μαγειρική. Της αρέσει ιδιαίτερα. Μένει πολλές ώρες μόνη της και δεν θέλει να γυρίζει από εδώ κι από εκεί. Άλλωστε δεν μπορεί εκ των πραγμάτων, λόγω του παιδιού. Καμιά φορά, όταν θέλει να περάσει η ώρα της, αδειάζει τα φαγητά του ψυγείου από το ένα τάπερ στο άλλο, τα πλένει και τούμπαλιν. Κάθε Χριστούγεννα προσπαθεί να φτιάξει κουραμπιέδες που του αρέσουν πολύ, αλλά πάντα αποτυγχάνει. Γίνονται... κουραμπιεδόπιτα, έτσι όπως απλώνουν στο ταψί.

Μια μέρα, θυμάται, την στιγμή που διάβαζε συνταγή για σουγλούδες και προσπαθούσε να συγκεντρώσει τα υλικά, της είχε ψιθυρίσει το πιο θερμό "σε αγαπώ". Εκείνη το βρήκε τόσο αστέιο κι άκαιρο, που έβαλε τα γέλια. Πάντα έρχεται άσχετες στιγμές και δηλώνει την αγάπη του.

Της αρέσει κι ο χορός. Όταν ακούει μουσική σφουγγαρίζοντας, χοροπηδάει με τη χλωρίνη στο χέρι.

Το περιβάλλον της εργασίας του Σέργιου της είναι άγνωστο. Δε συνηθίζει να είναι στα πόδια του, παρόλο που καταλαβαίνει ότι υπάρχουν πολλοί πειρασμοί. Δεν ελέγχει, δεν επισκέπτεται τον χώρο αυτό. Δεν είναι ο τύπος της ζηλιάρας συζύγου. Τον αγαπάει και την αγαπά και αυτό αρκεί.

Μια μέρα όμως παίρνει την απόφαση να πάει στο στούντιο όπου εργάζεται με δική της πρωτοβουλία, έτσι για να του κάνει έκπληξη.

Μπαίνοντας στην είσοδο σταματάει στο θυρωρείο.

-Καλημέρα σας, είμαι η σύζυγος του Σέργιου, μπορώ να περάσω;

-Και βέβαια, παρακαλώ περάστε

-Πού θα τον βρω;

-Στον πρώτο όροφο.

-Ευχαριστώ.

Ανεβαίνει τα σκαλοπάτια χαρούμενη.

"Θα ενθουσιαστεί όταν με δει", σκέπτεται.

Ανοίγει την πόρτα που γράφει απέξω το όνομά του. Η έκπληξη όμως είναι γι' αυτήν και μάλιστα αφάνταστα δυσάρεστη. Βλέπει τον αγαπημένο της σύζυγο αγκαλιασμένο με μία γυναίκα, μάλλον ηθοποιό. Κλείνει με δύναμη την πόρτα και σχεδόν κουτρουβαλώντας βγαίνει στο δρόμο. Τα δάκρυα αρχίζουν να κυλούν από τα μάτια της ασταμάτητα, ώσπου γίνονται λυγμοί. Περπατάει αρκετά για να απομακρυνθεί, όσο γίνεται περισσότερο κι όταν πια έχει φτάσει μακριά, κάθεται σε ένα παγκάκι. Αλήθεια, π έγινε η αγάπη, οι σουγλούδες, η

κουραμπιεδόπιπα, το χαμόγελό της που σήμαινε αγάπη γι αυτόν. Επιστρέφει στίπ. Γεμίζει μια βαλίτσα, παίρνει τον γιό της και φεύγει.

-Αυτό το τέλος βάζω στην ιστορία μου φιλενάδα, για να μην στενοχωριέμαι που δεν έχω τον ηθοποιό στο πλάι μου, άλλωστε δεν γουστάρω να κάνω παρέα με τσουτσέκια, προτιμώ τους ώριμους άντρες.

Η Δέσποινα πηγαίνει συχνά να εξομολογηθεί στην εκκλησία. Σήμερα ο εξομολογητής είναι ένας καινούργιος παπάς, νέος, γαλήνιος, γλυκός, ντροπαλός. Πρώτη φορά προσέχει άλλον άντρα από τότε που παντρεύτηκε. Είναι μια θρήσκα γυναίκα, με βαθιά μέσα της ριζωμένες αρχές για μια σωστή οικογένεια και το βρίσκει αδιανόητο να την έχει συναρπάσει κάποιος άλλος εκτός από τον άντρα της και μάλιστα από τον χώρο της εκκλησίας. Έχει δυο πολύ καλά παιδιά που τα αναθρέφει με έντονο θρησκευτικό συναίσθημα. Καιρό τώρα η Δέσποινα παλεύει να μην τον σκέπτεται, συχνά όμως θυμάται μια φράση από ένα έργο που είχε δει στο θέατρο και που την παρασέρνει. "Πάντα θα υπάρχουν αόρατες δυνάμεις που θα ενώνουν δύο ανθρώπους σε έναν" και μ'αυτό τον τρόπο ανακουφίζεται από τις τύψεις. Κάθε Κυριακή κάθεται στα μπροσπινά καθίσματα για να βλέπει καλύτερα τον ιερέα Αμβρόσιο και ένα κυριακάτικο πρωινό, κατά την διάρκεια της λειτουργίας...φαντάζεται.

Έχει περιποιηθεί τον εαυτό της, έχει φορέσει τον ακριβό σταυρό της και κατηφορίζει τον δρόμο προς την εκκλησία για την καθιερωμένη εξομολόγηση πριν τη θεία κοινωνία. Από κάποιο παράθυρο ακούγεται ένα ωραίο βαλς και, αλίμονο, της έρχεται να χορέψει στην μέση του δρόμου. Έχουν περάσει τρεις μήνες από την προηγούμενή της εξομολόγηση που πρέπει να ήταν, αν θυμάται καλά, πριν τα Χριστούγεννα. Φτάνει στην εκκλησία με έντονη την λαχτάρα να δει τον κληρικό τον οποίο τελικά συναντά στην πόρτα, να κάθεται λες και την περίμενε. Η καρδιά της πάει να σπάσει.

-Καλημέρα σας, σεβασμιότατε, ψελλίζει.

-Καλημέρα σας.

-Ήρθα να εξομολογηθώ, αύριο θα κοινωνήσω.

-Περάστε κα. Δέσποινα.

Πριν προχωρήσουν στο εσωτερικό της εκκλησίας, στέκεται να ανάψει ένα κερί, διαπιστώνει όμως ότι δεν έχει ψιλότερα ψιλά και αναγκάζεται να ρίξει ένα ολόκληρο ευρώ.

"Πω-πω, ένα ευρώ!" σκέπτεται.

Ας είναι, δεν είναι σωστό τώρα να καταλάβει ο πάτερ ότι δειλιάζει οικονομικά για ένα ευρώ.

Της απευθύνει τον λόγο πρώτος ο πατήρ. Η φωνή του ακούγεται ήρεμη και ζεστή.

-Πριν αρχίσουμε, θα ήθελα να σας ενημερώσω για ένα πρόγραμμα προστασίας παιδιών που οργανώνουμε, εδώ στην ενορία μας, και θα ήθελα να ζητήσω την βοήθειά σας.

-Πολύ ευχαρίστως, με μεγάλη μου χαρά. Παίρνω δύναμη όταν βοηθώ τους συνανθρώπους μου. Αρκετές φορές, όταν νιώθω άσχημα, πηγαίνω σε ένα νοσοκομείο και τότε συνέρχομαι βλέποντας την δυστυχία των άλλων.

Κάθονται στα καθίσματα και η συζήτηση περιστρέφεται γύρω από την ζωή διαφόρων αγίων. Η Δέσποινα μαθαίνει γι' αυτούς τους μάρτυρες, που υπηρέτησαν τον Κύριο.

Ακολουθεί η εξομολόγηση, που εύχεται να μην τελειώσει γρήγορα. Ξαφνικά..

-Από την πρώτη φορά που σας είδα, είπα μέσα μου: Αυτή είναι η γυναίκα των ονείρων μου, αυτή είναι η γυναίκα της ζωής μου. Θέλετε να με παντρευτείτε αγαπητή;

-Ναι, ψιθυρίζει σχεδόν ξεψυχισμένα από το παράκουλο.

Είναι Κυριακή. Νυφούλα στέκεται μπροστά στο ιερό κι ύστερα από ένα χρόνο, πάλι Κυριακή, βαπτίζει το μωρό της.

Όταν η Δέσποινα συνέρχεται, μόλις έχει τελειώσει η λειτουργία. Μα π φαντάστηκε, ότι θα μπορούσε να γινόταν νύφη σε αυτή την ηλικία; Όλοι θα αναφώνουσαν και θα δακτυλοδειχτούσαν "Να μία κλιμακτηριακή νύφη". Κι αν γεννούσε και κανένα παιδί, όλοι θα αναρωπιόντουσαν πότε το γέννησε, πριν ή μετά το εγκεφαλικό επεισόδιο. Άσε που θα μπέρδευε τα εγγόνια με τα παιδιά της... λέμε τώρα. Σταυροκοπιέται, ζητά συγχώρεση από τον Θεό και φεύγει.

"Καλύτερα ας γεράσω αξιοπρεπώς"

Πολύ συχνά η Λίλιαν χαζεύει από το παράθυρό της. Από τότε που ο άντρας της κι αυτή πλούπισαν, έχει κάνει πολλά πράγματα στην ζωή της. Όλοι έχουν να το λένε. Έχει αποκτήσει ένα ωραίο σπίτι στην πόλη, τρία αυτοκίνητα, έχει χτίσει μία έπαυλη στο χωριό, έχει κάνει δυο πλαστικές με.. "βοιδοκλωστή" όπως λέει χαριτολογώντας, έχει ταξιδέψει σε αρκετές χώρες έχει..έχει.. μόνο παιδιά δεν έχει. Κανονικά πρέπει να είναι ευχαριστημένη, να δοξάζει τον Θεό για τα αγαθά που έχει αποκτήσει, όμως εδώ κι αρκετό καιρό, μελαγχολεί επανειλημμένα. Ένας τρόπος για να το ξεπερνά είναι ο περίπατος. Παίρνει το ποδήλατο και κάνει βόλτες για να ξεδώσει, να την φυσήξει το αεράκι και να απολαύσει την θέα της θάλασσας. Τελευταία συναντά εκείνο τον γεροδεμένο τύπο του χωριού με τα πολλά κτήματα, "τον τσιφλικά", όπως τον αποκαλούν. Της αρέσει.

Ένα μελαγχολικό απόγευμα - ειδικά τα απογεύματα είναι πιο έντονη η κατάθλιψη - βρίσκεται στην βεράντα της απενίζοντας την θάλασσα και... φαντάζεται.

Ο Μανόλης περνάει κάθε μέρα κάτω από το παράθυρό της. Εκείνη, στημένη μπροστά στο τζάμι, παραμονεύει να δει τη μορφή του και μόλις εκείνος διασχίζει τον δρόμο, ανοίγει το παράθυρο για να την δει. Μια μέρα - πως της ήρθε - με αυθορμητισμό στο έπακρον τον καλημερίζει με περιπαικτική και τρυφερή διάθεση.

-Καλημερούδια.

-Καλημερούδια, ωραία μου κυρία.

Κι από τότε καθιερώνεται η "κουβεντούλα" κάτω από το παράθυρό της. Κάτι σαν: "Ρωμαίος και Ιουλιέτα".

Το πολυπόθητο ραντεβού πραγματοποιείται στην Αθήνα, στο Intercontinental Hotel, όπου έχουν κλείσει την καλύτερη σουίτα του ξενοδοχείου. Η Λίλιαν

καταλαβαίνει ότι ο "Ρωμαίος" της είναι λίγο τρακαρισμένος μέσα σε ένα τέτοιο χώρο, γι αυτό προσπαθεί να τον κάνει να νιώσει άνετα, να χαλαρώσει. Το ντύσιμό του είναι λίγο κιτσατό, όμως δεν την νοιάζει καθόλου, αισθάνεται υπέροχα. Μόλις φτάνουν στο δωμάτιο, παραγγέλνουν σαμπάνια, πίνουν μερικά ποτηράκια για να φύγει η αμηχανία τους κι έπειτα κατεβαίνουν για το δείπνο στο πολυτελέστατο εσπιατόριο. Το φαγητό είναι πολύ νόστιμο και πίνοντας κρασάκι η ευφορία ανεβαίνει στα ύψη. Και οι δύο έχουν ζαλιστεί για τα καλά.

Μόλις φτάνουν στο ασανσέρ, την παίρνει αγκαλιά. Αδιαφορούν αν τους κοιτάζουν.

Στο δωμάτιο ξαπλώνουν στο κρεβάτι με το νερόστρωμα κι είναι αστείο έτσι όπως τα σώματά τους χοροπηδούν πάνω σε αυτό το νερουλιασμένο στρώμα. Ξεκαρδίζονται στα γέλια.

Το πρωί παίρνουν ένα πλούσιο πρωινό.

-Σ' ευχαριστώ για την ωραία βραδιά που περάσαμε, θα μου μείνει αξέχαστη, παίρνει την πρωτοβουλία να εκφράσει την ευχαρίστησή του εκείνος.

-Κι εμένα.

-Αλήθεια, πόσες φορές έχεις ερωτευθεί;

-Ε, δεν έχω κάνει την καρδιά μου κι αγκινάρα.

-Εντάξει, δεν είχες αρκετούς άντρες αλλά δεν ήσωνα με ένα μόνο, έτσι δεν είναι, επιμένει.

-Ναι, αλλά δεν μου αρέσει να συζητώ γι' αυτά.

-Τι ώρα να σου τηλεφωνήσω αύριο;

-Ό,τι ώρα θέλεις. Ή στο ένα νούμερο ή στο άλλο. Ξέρεις, έχω δύο κινητά.

Τώρα θα με ρωπήσεις γιατί δύο. Στο ένα λαμβάνω και στέλνω μηνύματα και από το άλλο τηλεφωνώ μόνο.

Μάτσα, μούτσα, μάτσα, μούτσα, σιρόπια, σιρόπια, σιρόπια....

Όταν συνέρχεται, κοιτάζει την θέα από το παράθυρό της. Χαμογελάει μονολογώντας.

"Με όλες αυτές τις φαντασιώσεις περνάω την κλιμακτήριο πιο ανώδυνα. Καλό φάρμακο κι αυτό."

Κάθεται στο γραφείο της με το βλέμμα καρφωμένο, όσο πιο διακριτικά γίνεται, πάνω στον διευθυντή της, του οποίου το γραφείο βρίσκεται ακριβώς απέναντί της. Η Βίκυ ξέρει ότι έχει χιούμορ, ότι του αρέσουν τα μηνύματα στο κινητό, ότι στην ουσία είναι ένα παιδί, ότι αθλείται - άλλωστε έχει ωραίο σώμα -, αντίθετα με τον άντρα της ο οποίος είναι βαρύς, παχύς, πλαδαρός. Την έχει γοητεύσει και προσπαθεί να τον πλησιάσει χωρίς να την ανηλεφθούν οι υπόλοιποι συνάδελφοι.

Σήμερα είναι Τετάρτη, ο διευθυντής δεν έχει φθάσει ακόμη στο γραφείο.

Όπως τον προσμένει...ονειροπολεί.

Το προηγούμενο βράδυ της είχαν στείλει ένα "πικάντικο" μήνυμα στο κινητό το οποίο έχει φυσικά αποθηκεύσει. Της αρέσει να παίζει με μηνύματα όπως κι αυτός, ο οποίος είναι τώρα σκυμμένος στο γραφείο κι ελέγχει παραστατικά με προσοχή. Είναι αφοσιωμένος στην δουλειά και μάλλον μπαιλντισμένος.

Γνωρίζει το νούμερο του κινητού του και τολμά. Του στέλνει το χτεσινό

μήνυμα, μια ατάκα, και είναι σίγουρη ότι θα τον "δροσίσει". Πιπ-πιπ το κινητό του. Ένα συγκρατημένο γέλιο, μια λάμψη στο πρόσωπό του και της ρίχνει ένα βλέμμα με νόημα. Κοκκινίζει, κατεβάζει το κεφάλι της. Πώς πήρε μια τέτοια πρωτοβουλία; Πιπ-πιπ, το δικό της κινητό.

"Το μήνυμά σου είναι δροσιά, ο απέναντι σκλάβος σου" συνέχισε.

Αχ ανακούφιση. Ευτυχώς δεν το πήρε στραβά.

"Σήμερα σου στέλνουν μηνύματα οι ψηλές γυναikάρες, αύριο οι κοντές... γυναikάρες! Χα-χα!

"Κι άλλο ο ο κι άλλο ο ο", την εκλιπαρεί.....μηνυματικώς.

Του στέλνει άλλο ένα.

"Πολλούς χαιρετισμούς από το club των Χαρωπών. Πρόεδρος: Γούντι Άλλεν – Ανιπρόεδρος: Πέδρο Αλμοδοβάρ. Μέλη: Βίκυ 1, Βίκυ 2, Βίκυ 3".

Την επόμενη μέρα τα πρώτα μηνύματα έρχονται από τον Γιάννη. Τα μεγάλα παιδάκια παίζουν εν ώρα εργασίας και το απολαμβάνουν. Δεν αργεί να έρθει το προσδοκώμενο μήνυμα.

"Πάμε ε ε ε ε για ουζάκι στο διπλανό μεζεδοπωλείο μετά το σχολασμα;

"Πάμε ε ε ε".

Το ουζάκι κατεβαίνει σαν νεράκι.

-Στην υγεία μας.

-Στην υγεία μας.

-Για πες μου λίγα λόγια για το κλαμπ σου, θέλω πολύ να γραφτώ κι εγώ στη "Λέσχη των χαρωπών". Είναι μεγάλη η εισφορά;

-Για σένα τσάμπα, άμα στέλνεις ατάκες για να πλουτίσουμε το βιβλίο μας.

-Πολύ ωραία, τι άλλο θα φάμε εκτός από... ατάκες;

-Δεν θέλω τίποτε άλλο. Προσέχω την σιλουέτα μου. Είναι αστείο το τι προσέχω δηλαδή. Κάθε βδομάδα βάζω πάνω στην πόρτα του ψυγείου χαρτάκια με δίαιτες που στερεώνω με τα μαγνητάκια σαν να απλώνω ρούχα. Κάθε πρωί αρχίζω κάποια, το μεσημέρι τη χαλάω και την άλλη μέρα αρχίζω πάλι μια άλλη. Στο τέλος της βδομάδας, αντί να έχω χάσει, έχω πάρει 5 κιλά.

-Αχ, εσείς οι γυναikές με αυτές τις δίαιτες. Κι έχω παρατηρήσει ότι αυτές που κάνουν δίαιτα είναι μια χαρά.

-Αν υπονοείς εμένα, ευχαριστώ για το κομπλιμέντο, το παίρνω γιατί το χρειάζομαι, αναστενάζει. Σε αυτή την ηλικία το λίπος λες και πρέπει να πάει κάπου. Δεν φεύγει όση δίαιτα και να κάνεις, μάλλον μετακινείται. Πηγαίνει από τα μπούπα στη μέση, από τη μέση στην κοιλιά, από την κοιλιά στις γάμπες, από τις γάμπες στους αστραγάλους κλπ.

Ο Γιάννης γελάει. Παρατηρεί το χέρι της.

-Το δακτυλίδι που φοράς ταιριάζει με την σαλάτα.

Η Βίκυ ξεκαρδίζεται στα γέλια.

-Αντε, στην υγεία μας.

-Αντε, στην υγεία μας.

-Μου αρέσεις πολύ, γιατί χαμογελάς. Γι' αυτό θα ζήσεις 107 χρόνια, τα 7

χρόνια είναι ο τόκος που βάζω, λέει ο Γιάννης.

Εκείνη την στιγμή χτυπάει το κινητό της με τον ήχο happy birthday, happy birthday.

-Μη μου πεις ότι είναι τα γενέθλιά σου σήμερα; την ρωτά ξαφνιασμένος.

-Όχι, το ringtone του κινητού μου είναι "happy birthday" γιατί γεννιέμαι κάθε μέρα.

Και πράγματι, χτυπάει το κινητό της κι έτσι συνέρχεται. Είναι η μαμά της που την ρωτάει τι φαγητό να φτιάξει για το μεσημέρι. Κοιτάζει προς τον καλό της. Είναι στην θέση του χωμένος ανάμεσα σε σωρούς από χαρτιά.....

Είναι ημέρα Τρίτη. Η Καίτη, αντί να διδάξει ιστορία, σύμφωνα με το πρόγραμμα, βάζει τα παιδιά να γράψουν έκθεση. Θέμα: Η άνοιξη. Γιατί, με την παρουσία ενός άντρα, έχει έρθει η άνοιξη στην ζωή της. Τα κεφαλάκια των νεαρών μαθητών σκύβουν στα γραπτά τους, η δε καθηγήτρια βουλιάζει.... στα όνειρά της.

Ο νεαρός καινούργιος καθηγητής είναι πολύ γλυκούλης. Όταν πρωτομπήκε στο γραφείο καθηγητών, κάρφωσε το βλέμμα της πάνω του τόσο έντονα, που ένωσε ντροπή. Είχε γίνει το "κλικ". Της πήρε τα μυαλά. Από τότε, αρκετές φορές, ο Κωνσταντίνος την πλησίασε για να μιλήσουν αλλά χωρίς επιτυχία. Μέχρι τώρα αντάλλασσαν μόνο μια "καλημέρα-καλησπέρα", κι αυτό ντροπαλά.

Κάποια μέρα, εντελώς ανεπάντεχα, στο τέλος ενός συμβουλίου καθηγητών, της προτείνει να πάνε θέατρο. Είχε μια πρόσκληση από έναν φίλο του ηθοποιό.

-Το έχεις δει; τη ρωτά με εμφανή αγωνία.

-Όχι, φέτος έχω πάει θέατρο λίγες φορές.

-Κι εγώ.

-Θέλεις να πάμε μαζί;

-Ναι...διστάζει ντροπαλά εκείνη.

-Να συναντηθούμε εδώ, στην είσοδο του σχολείου, γύρω στις 7;

-Σύμφωνη.

Στο θέατρο, κατά την διάρκεια του έργου, της πιάνει το χέρι τρυφερά. Η Καίτη δεν το τραβά, αφήνεται στο χάδι του. Στην πραγματικότητα δεν παρακολουθεί το έργο, είναι αναστατωμένη που τον έχει δίπλα της. Στο διάλειμμα πηγαίνουν στο φουαγιέ. Ο Κωνσταντίνος καπνίζει πολύ, σχεδόν δυο πακέτα την ημέρα. Παρατηρεί πόσο κομψός είναι, αντίθετα με κείνη που δεν προσέχει το ντύσιμό της και δεν της αρέσουν οι "επκέτες" στα ρούχα. Πίνουν ένα ζεστό ρόφημα στα γρήγορα και συζητούν για τα προβλήματα της παιδείας. Διακρίνει σ' αυτόν τον άνθρωπο μία ευρύτητα πνεύματος, γι' αυτό και της αρέσει ακόμη περισσότερο.

Στον γυρισμό, ο Κωνσταντίνος της προτείνει να γυρίσουν τους δρόμους της Αθήνας με το αυτοκίνητο.

-Α, πολύ ωραία ιδέα, τρελαίνομαι για τσάρκες με το αυτοκίνητο τα βράδια.

Με μέτρια ταχύτητα τρέχουν στο κέντρο της πρωτεύουσας. Τα μαλλιά της Καίτης ανεμίζουν, όπως το αεράκι μπαίνει από το παράθυρο.

-Μου αρέσουν πολύ τα μαλλιά σου. Είσαι πάντα χτενισμένη αχτένιστη.

-Είναι αλήθεια ότι τα περιποιούμαι. Είναι το αδύνατο σημείο μου.

-Κι εμένα μου αρέσει η γυναίκα να είναι ωραία χτενισμένη, χωρίς να είναι τυποποιημένο το χτένισμα.

-Τα βάφω και πηγαίνω συχνά κομμωτήριο, για να είμαι ειλικρινής.

-Δεν το βαριέσαι;

-Και τι να κάνω, έχω ασπρίσει εδώ και χρόνια.

Τονίζει το "χρόνια" για να μην προδώσει την πραγματική της ηλικία. Αν και μάλλον θα την ξέρει ή θα την έχει καταλάβει. Αλλά η Καίτη έχει πάντα μια εμμονή να κρύβει τα χρόνια της, όχι πολλά, μόνο δυο - τρία χρόνια.

-Τώρα, αν αργότερα δεν θα πηγαίνω λόγω γεροντικής ανημπορίας, δεν το ξέρω. Στο κομμωτήριο που πηγαίνω, βλέπω μια ογδοντάχρονη να απαιτεί να βάψει τις πέντε τρίχες του κεφαλιού της ο top κομμωτής και να αγωνιά για το αποτέλεσμα και τρελαίνομαι! Έχει τέτοια διάθεση σε αυτή την ηλικία με το κεφάλι "κρανίο", αντίθετα με μένα που πιστεύω ότι τότε θα έχω παραιτηθεί και θα προσέχω τα δισέγγονά μου.

-Μην είσαι σίγουρη γι' αυτό. Μάλλον δεν ξέρεις τις γυναίκες, αν και είσαι γυναίκα. Εσείς δε φρενάρετε ποτέ, μόνο η αρρώστια ή ο θάνατος σας σταματά.

-Θέλεις να πεις ότι είμαστε φιλάρεσκες; τον ρωτά θεατρνίστικα θιγμένη.

-Ναι, χαμογελά εκείνος.

Χαιδεύει τα μαλλιά της. Πόσο της αρέσει. Της έρχεται να τρέξει πιο γρήγορα από το αυτοκίνητο.

Συνέρχεται από το κουδούνι του διαλείμματος. Είναι η εικοστή φορά που το κάνει αυτό. Πρέπει να σταματήσει όλα αυτά και από εδώ και πέρα να ζει με σχέδια κι όχι με όνειρα...

Όταν η Λόλα ακούει την φωνή του στο ραδιόφωνο, κάτι παθαίνει. Κάθε μέρα κανονίζει να τελειώνει τις δουλειές της έγκαιρα, για να ακούει την εκπομπή του. Περιμένει να πιάσει τη δουλειά που εδώ και καιρό κυνηγά ως τραγουδίστρια σε νυχτερινό κέντρο. Μέχρι τότε, κάνει διάφορες άλλες προσωρινές δουλειές. Ένα βράδυ την παίρνει ο ύπνος με το ραδιοφωνάκι αγκαλιά και βλέπει... το όνειρο.

Είναι Σάββατο μεσημέρι. Ακούει μουσική και βομβαρδίζεται από διάφορους διαγωνισμούς, όπως έχει πλέον καθιερωθεί στους ραδιοφωνικούς σταθμούς εδώ και καιρό, δυστυχώς.

"Αυτό δε λέγεται ραδιόφωνο αλλά ευρωραδιόφωνο με τα ευρώ που μοιράζουν" σκέπτεται.

Το ραδιόφωνο είναι σαν αλκοολική πλέον γι αυτήν - καλύτερα πάντως από την πλεόραση. Χωρίς μουσική, και ιδιαίτερα χωρίς την εκπομπή του, δεν κάνει καμιά δουλειά. Ένα βράδυ αποφασίζει να σηκώσει το ακουστικό και να πληκτρολογήσει τον αριθμό της εκπομπής.

-Καλησπέρα σας, ζητάτε να απαντήσουμε στον διαγωνισμό σας για να κερδίσουμε ένα cd, αλλά κι εγώ από την μεριά μου έχω ένα κουίζ για εσάς. Αν ξέρετε πού έχω βάλει την σανίδα, που ψάχνω εδώ και είκοσι λεπτά, για να κόψω μια σαλάτα, θα σας στείλω μια σαλάτα.

Ο μουσικός παραγωγός βάζει τα γέλια.

-Πολύ ευχαρίστως να έρθω να σας βοηθήσω στο ψάξιμο. Μέχρι τότε, μήπως έχετε την απάντηση του κουιζ;

-Όχι δεν την ξέρω, δυστυχώς.

-Δεν πειράζει, εγώ θα σας στείλω το cd κι ελάτε στην εκδήλωση του σταθμού μας την Πέμπτη να το πάρετε, να μου φέρετε και τη σαλάτα.

Κι έτσι έγινε. Συναντήθηκαν στην καλλιτεχνική εκδήλωση, τον πλησίασε και γνωρίστηκαν.

Ένα μήνα αργότερα ταξιδεύουν για Παρίσι, να παρακολουθήσουν μια συναυλία μοντέρνας μουσικής στο κέντρο της πόλης του έρωτα και του φωτός. Μετά την απογείωση, κάθονται αναπαυτικά στα καθίσματά της πρώτης θέσης. Φιλιούνται, αγκαλιάζονται, τραγουδούν χαμηλόφωνα.

-Με το τραγούδι, οι πόννοι φεύγουν φοβισμένοι, όπως μου έχει πει ένας γέροντας, λέει η Λόλα.

-Σοφό, σφραγίζει τα λόγια της μ' ένα ακόμη φιλί.

Πετούν στα σύννεφα και μεταφορικά και κυριολεκτικά. Η χαρά τους είναι τεράστια. Συνεχίζουν τα παιχνιδίσματα, τα σαλιαρίσματα, τα λαλίσματα.

-Μήπως κάνουμε φασαρία, Μάριε;

-Δεν ενοχλούμε κανένα, την καθησυχάζει, άσε να απολαύσουμε το ταξίδι.

-Να σου πω ένα όνειρο απατηλό; Θα ήθελα κάποτε να άνοιγα ένα μαγαζί, να έπαιζα κιθάρα και να καλούσα διασημότητες από όλον τον κόσμο για να παρουσιάσουμε μαζί προγράμματα.

-Κι εγώ θα ήθελα να μπορούσα να γράψω ένα τραγούδι με ανακάτεμα Μπετόβεν, Τσαικόφσκι, Πρίσλεϋ, Μπητλς κι όπi άλλο προκύψει.

''Παρακαλώ, δέστε τις ζώνες σας, σε λίγη ώρα προσγειωνόμαστε στο Παρίσι'' ακούγεται από το μεγάφωνο.

Πώς πέρασε η ώρα. Ούτε που το κατάλαβαν.

Ξυπνάει προσγειωμένη πάνω στο τρανζίστορ, στο προσκεφάλι της. Δεν ακούει μουσική, αλλά φωνές. Μιλάει ο μουσικός παραγωγός με μια γυναίκα.

-Θέλω να σας γνωρίσω την γυναίκα της ζωής μου, αγαπητοί μου ακροατές. Σηκώνεται κακόκεφη, πάει στην κουζίνα και ψιλοκόβει την σαλάτα, γιατί στην ηλικία της δεν πρέπει να τρώει λιπαρά.

Το βουητό από τις φωνές των παιδιών ξεχύνεται σε όλη την αυλή του σχολείου, η Αριάδνη όμως δεν ακούει τίποτε. Βρίσκεται στον κόσμο της. Παρατηρεί τις γρήγορες κινήσεις του νεοφερμένου υπαλλήλου της κανίνας, θαυμάζει το σπβαρό κορμί του και...ονειροπολεί.

Το ξενοδοχείο είναι κτισμένο στο ειδυλλιακότερο μέρος του βουνού, με μια υπέροχη θέα. Όταν φτάνουν εκεί, τους υποδέχονται φιλόξενα με ένα ποτήρι δροσερό νερό, κατευθείαν από την πηγή, και με φρυγανιές αλειμμένες με σπιτική μαρμελάδα. Τι νοστιμιά, τι δροσιά και με έναν ''παιδαρά'' δίπλα της.

Το δωμάτιο είναι τεράστιο, ζεστό και όμορφα διακοσμημένο. Ο Νίκος είναι τόσο ευχάριστος, ώστε συνέχεια της μεταδίδει την καλή διάθεσή του, κι αυτή τον βρίσκει όλο και περισσότερο ελκυστικό. Μια όαση ζωής μετά από τόσα χρόνια με έναν άντρα κατσούφη, γκρινιάρη, απαισιόδοξο.

Στο δωμάτιο, η Αριάδνη αδειάζει τα πράγματά της και τα τοποθετεί στην ντουλάπα. Ένα βιβλίο πέφτει κάτω μαζί με το μαύρο σουπέν της. Ο Νίκος σκύβει και τα πιάνει. Διαβάζει το εξώφυλλο που έχει τίτλο ''Ο δωδεκάλογος των... κλιμακτηριακών γυναικών.''

-Αστείος τίλος, σου αρέσει το διάβασμα; τη ρωτά χαμογελαστός.
-Μου αρέσει. Ιδιαίτερα τα βράδια πριν κοιμηθώ, διαβάζω δυο-τρεις αράδες για να με παίρνει ο ύπνος. Αγοράζω φτηνά μικρά βιβλία, με ένα ευρώ που λέει ο λόγος, ώστε να μπορώ να τα κρατώ άνετα με τα δυο μου χέρια στο κρεβάτι, να τα τσαλακώνω, να τα πετάω στο πάτωμα, να σαλιώνω τις σελίδες τους.
-Κι αυτό θα το διαβάσω εγώ, τη διακόπτει.
Και της δείχνει το σουπέν. Η Αριάδνη κοκκινίζει.
-Αυτό δύσκολα διαβάζεται, του απαντά για να κρύψει την αμηχανία της.
-Θα το δούμε, επιμένει πονηρά εκείνος.
Βουτάει τον στηθόδεσμο από τα χέρια του και τον χώνει στην ντουλάπα. Μα τώρα την έπιασαν οι ντροπές!!
-Κατεβαίνω κάτω κι όταν είσαι έτοιμη, έλα να πιούμε τον καφέ μας στην δροσερή αυλή.
-Οκ.
Ο περίπατος στα μονοπάτια μέχρι το κονινό χωριό είναι απολαυστικός. Αγκαλιασμένοι απολαμβάνουν την φύση, ενώ τα πιπίσματα των πουλιών συνοδεύουν την βόλτα τους και λειτουργούν σαν μουσική υπόκρουση στα βήματα και την συζήτησή τους. Το βράδυ, από την βεραντούλα του δωματίου θαυμάζουν το φεγγάρι με τα άστρα.
Ενα παιδί, όπως τρέχει, πέφτει κατά λάθος πάνω της, Το τράνταγμα είναι δυνατό. Δυστυχώς δεν ήταν η πτώση του φεγγαριού ή αστεριού κι ευτυχώς που έγινε για να την συνεφέρει, την άμοιρη. Διαπιστώνει με λίγη πίκρα ότι οι φαντασιώσεις της είναι πέρα για πέρα παλαβές, όταν βλέπει τον Νίκο να φλερτάρει με την καθαρίστρια κι όχι με αυτήν, μια συντηρητική πενηντάρα με δυο παιδιά.

Πήγε κι αγόρασε τα πιο εντυπωσιακά έπιπλα για βεράντα. Ένα κορμί σαν το δικό της πρέπει να ξαπλώνει σε αναπαυτικές σεζλογκ, για να δείχνει ακόμη ωραιότερο, ώστε να την προσέξει ο απέναντι νοικάρης γιατί μάλλον νοικάρης θα είναι. Κάθε φορά που συναντούνται στις βεράντες, θά 'θελε να του κλείσει το μάτι αλλά διστάζει, κι έτσι, αντ' αυτού, κλείνει τα μάτια της και... αποκοιμείται.

Η Νταίζη φοράει ένα μπέιμπυ ντολ και πηγαινοέρχεται από την κουζίνα στην τραπεζαρία, τρώγοντας ένα καρότο και περιμένοντας τον Πέτρο να βγει από τον μπάνιο για να φάνε. Έχει μαγειρέψει το αγαπημένο του φαγητό.

-Πέτρο, κάνε γρήγορα γιατί θα αργήσεις στο club.

-Τελειώνω, Νταίζη Ντακ.

Έτσι την φωνάζει εδώ και καιρό τώρα. Η Νταίζη "Ντακ" ανοίγει το ραδιόφωνο. Ένας ξέφρενος ρυθμός ακούγεται. Χορεύει. Η μουσική είναι στην διαπασών, γι αυτό δεν ανιλαμβάνεται τον Πέτρο που έχει βγει από το μπάνιο και την χαζεύει που κουνιέται με το καρότο στο στόμα και με το σέξι μπέιμπυ ντολ. Κι αυτή όταν τον βλέπει με το άσπρο μπουρνούζι μπροστά της εκστασιάζεται. Είναι τόσο ελκυστικός!!! Τρελαίνεται γι' αυτόν τον άντρα. Έχει συζητήσει με δυο-τρεις άλλους στο παρελθόν, αλλά αυτός είναι το κάτι άλλο.

-Είσαι ο μοναδικός ομορφούλης μπέιμπης-άνδρας του κόσμου.

Του χαιδεύει το μαγουλάκι και κάθονται στο τραπέζι. Σερβίρει στον καλό της την καλύτερη μερίδα. Δεν έχει περιποιηθεί τόσο πολύ άντρα στη ζωή της.

- Τα φαγητά σου είναι πολύ νόστιμα, την επιβραβεύει μπουκωμένος.
- Εμ, μάνα Σμυρνιά έχω.
- Σε όλα είσαι Σμυρνιά.
- Πότε είναι το επόμενο πάρτι, Πέτρο;
- Την Παρασκευή σε ένα πολύ τσιπάτο κλαμπ.
- Να κάνεις κι ένα πάρτι για τα ΚΑΠΗ ώστε να'ρθουν οι φίλες μου, καλέ μου. Κι έξω από το κλαμπ να μοιράζετε... χαπάκια για το ουρικό οξύ και τη χοληστερίνη καθώς και μπαστούνια.

Βάζουν τα γέλια.

- Να κάνω ένα τέτοιο πάρτι και θα το αφιερώσω σε σένα, την πειράζει.
- Όχι σε μένα, εγώ είμαι μικρούλα, προσποιείται τη θιγμένη με νάζι.
- Καλά, τότε θα το αφιερώσω στην ωραιότερη γυναίκα του κόσμου.
- Όλο κολακείες είσαι, γλυκέ μου, και δεν μου αρέσουν οι κόλακες καθόλου.
- Έτσι σε βλέπω.
- Να σου καθαρίσω ένα μήλο; Αλλάζει γρήγορα το θέμα η Νταίζη.
- Μπα όχι, έχω χορτάσει.
- Η αλήθεια είναι ότι είναι υδροκέφαλα, δεν βρήκα μικρότερα.

Ξύπνησε από τις λιγοστές στάλες της βροχής που έπεσαν πάνω στο πρόσωπό της. Ρίχνει μια κρυφή ματιά στο απέναντι μπαλκόνι αλλά δεν τον βλέπει. Μπαίνει μέσα, κλείνει τα παράθυρα και κατεβάζει τα πατζούρια. Έρχεται καταιγίδα. Πώς έβγαλε το συμπέρασμα, ότι θα καθόταν εκεί με τις ώρες να κοιτάζει και να θαυμάζει μια τρελή γεροντοκόρη. Τι αφελής που είναι μερικές φορές.

Η ιδέα να προβληθεί η ταινία στην αίθουσα χορού ήταν πολύ καλή. Σε όλους άρεσε ο περίφημος χορευτής Ρομανώφ, ενώ η Μάγδα ενθουσιάστηκε τόσο, που μετά την προβολή της ταινίας όταν πηγαίνει να γυμναστεί στην μπάρα.... φαντάζεται.

Το Ηρώδειο είναι κατάμεστο. Όλοι περιμένουν την εμφάνιση του πιο διάσημου, ταλαντούχου ζευγαριού του σύγχρονου χορού. Καθώς η Μάγδα ετοιμάζεται μέσα στο καμαρίνι της, θυμάται την ημέρα που της πρότεινε να συνεργαστούν κι αυτή είχε πετάξει από την χαρά της. Ένας τόσο διάσημος χορευτής την είχε διαλέξει ανάμεσα σε τόσες άλλες υποψήφιες.

Είναι σχεδόν έτοιμη. Το τρακ είναι μόνιμο πριν από κάθε παράσταση. Δεν το έχει αποβάλει παρόλα τα χρόνια που έχουν περάσει. Ο καλός της Ρομανώφ μπαίνει μέσα.

-Είσαι έτοιμη να σκίσουμε και σήμερα;

-Έτοιμη, έτοιμη.

Τα φώτα ανάβουν, η αυλαία ανοίγει. Οι αστέρες βάζουν τα δυνατά τους να το ευχαριστήσουν. Και όντως τις δύο επόμενες ώρες δίνουν ένα θαυμάσιο ρεσιτάλ χορού. Κατά την διάρκεια της παράστασης κοιτάζονται με αγάπη.

Είναι ακόμη ερωτευμένοι, είναι το πιο ταιριαστό καλλιτεχνικό ζευγάρι στη σκηνή, αλλά και στην ζωή.

Η παράσταση τελειώνει και το κοινό χειροκροτά κατενθουσιασμένο. Στη συνέχεια, μια μικρή δεξίωση δίδεται στο φουαγιέ του θεάτρου προς πηγή τους. Οι διακεκριμένοι χορευτές πίνουν σαμπάνια μαζί με όλους τους παρευρισκόμενους. Η ευφορία ξεχειλίζει.

-Πρώτη φορά συμβαίνει να ζαλίζομαι και να μην θέλω να χορέψω ζεϊμπέικο αλλά μπαλέτο, λέει η Μάγδα.

-Τι λες τώρα;

-Αλήθεια, μου έρχεται να χορέψω ξανά εδώ και τώρα μπαλέτο. Το κέφι είναι λόγω της ζάλης της επιτυχίας και του ποτού, μην τρομάζεις.

-Σκέπτομαι την επόμενη φορά να δώσουμε παράσταση με καινούργια χορογραφία ενός πολλά υποσχόμενου ανερχόμενου χορογράφου γερμανικής καταγωγής.

-Γιατί όχι, καλέ μου, ας πειραματιστούμε.

-Ε, θα το τολμήσουμε, Μάγδα. Πιστεύω ότι χωρίς πείραμα ή αναζήτηση, κάθε τέχνη ή επιστήμη πεθαίνει.

-Ξέρεις π έχω εξακριβώσει: Εμείς δεν έχουμε μέσο όρο, ή θα είμαστε πολύ μπροστά από την εποχή μας ή πολύ πίσω, και τον φιλά φευγαλέα, αλλά τόσο τρυφερά.

Η Μάγδα και ο Ρομανώφ τριγυρνούν ανάμεσα στους θαυμαστές, δέχονται τα συγχαρητήριά τους, τα καλά τους λόγια. Είναι ευτυχισμένοι.

Ζαλίζεται και πέφτει από την μπάρα. Αχ, αυτή η ζάλη δεν είναι από τη σαμπάνια, αλλά από την άσκηση, π κρίμα...

Συνεχίζει τις ασκήσεις στην αίθουσα, περιμένοντας τις μαθήτρές για το καθιερωμένο μάθημα. Παρόλο που έχει πατήσει τα πενήντα, διδάσκει ακόμα, γιατί ο χορός είναι το μεγάλο μεράκι της.

Η Κλαίρη δουλεύει αρκετή ώρα για να φτιάξει μια σύνθεση λουλουδιών η οποία θα τοποθετηθεί στο τραπέζι του δείπνου που θα παραθέσει ένας βιομήχανος στους καλεσμένους του από το εξωτερικό. Πρέπει να βάλει τα δυνατά της να δημιουργήσει κάτι ξεχωριστό. Ενώ εργάζεται, στο νου της στριφογυρίζει ο αρχιτέκτονας που γνώρισε στο σπίτι του πλούσιου πελάτη της. Κυριολεκτικά την θάμπωσε. Δεν συνηθίζει να κοιτάζει αριστερά και δεξιά. Σε όλη της την ζωή ήταν συντηρητική, παρά το μοντέρνο παρουσιαστικό της. Έτσι όπως δένει την ανθοδέσμη...φαντάζεται.

Η πρότασή του να βγούνε έξω για φαγητό, γίνεται ξαφνικά, ένα απόγευμα.

Όταν της το προτείνει, πετάει από την χαρά της.

Την επόμενη μέρα τριγυρίζει στα μαγαζιά για να βρει κάτι καινούργιο να φορέσει, αν και δε λείπει τίποτα από την γκαρνταρόμπα της. Μπαινοβγαίνει από το ένα μαγαζί στο άλλο. Αγχώνεται. Δεν της αρέσει τίποτα κι ακόμη περισσότερο το σώμα της. Τί κυπαρίδα είναι αυτή που έχει. Θα έκλεινε τα μάτια της μπροστά στον καθρέφτη του δοκιμαστηρίου αν δεν έπρεπε να προβάρει. Τελικά διαλέγει ότι πιο απλό μπορεί να φορέσει μια γυναίκα.

Δεν έχει πάει ξανά σ' αυτό το εστιατόριο της πόλης κι, εκτός αυτού, έχει τουλάχιστον είκοσι χρόνια να βγει ραντεβού. Κατά καιρούς έχει πάει σε αρκετά επαγγελματικά γεύματα με συναδέλφους, μόνο για δουλειά όμως, τίποτε άλλο. Από την αγωνία της φτάνει πρώτη στο εστιατόριο. Σπάνια είναι τόσο συνεπής σε ραντεβού. Ο μετρ την συνοδεύει στο τραπέζι που έχει κρατήσει ο Χριστόφορος, ο οποίος δεν αργεί να εμφανιστεί. Είναι αρκετά γοητευτικός, μάλλον προς το άσχημο, και κομψός παρόλα τα λίγα παραπανίσια του κιλά.

-Αν είναι δυνατόν, άργησα εγώ που είμαι τόσο συνεπής ή πηγαίνει πίσω το ρολόι μου;
Κοιτάζει το ρολόι του.
-Δεν άργησες, εγώ ήρθα νωρίτερα.
Κάθεται.
-Έχεις ξανάρθει εδώ;
-Όχι, πρώτη φορά.
-Σου αρέσει;
-Είναι όμορφα, χαμογελά ενθουσιασμένη.
-Έχει και καλό φαγητό, θα δεις.
Ο σερβιτόρος τους φέρνει τον κατάλογο. Η Κλαίρη βρίσκεται σε δίλημμα: Να βγάλει τα γυαλιά της πρεσβυωπίας από την τσάντα της ή όχι; Αλλά αν δεν τα βάλει πως θα δει; Παίρνει την απόφαση να τα φορέσει, και ως συνήθως, χρησιμοποιεί λίγο χιούμορ για να αισθανθεί άνετα.
-Ευτυχώς που έχω φιάξει γυαλιά πολυεσπικά κι έτσι βλέπω πάνω, κάτω, δεξιά, αριστερά, μπρος, πίσω.
-Οπότε βλέπεις κι εμένα από όλες τις πλευρές. Πώς είμαι λοιπόν; τη ρωτά δέξιν φιλάρεσκα εκείνος.
-Πολύ ωραίος.
-Καλή η ομορφιά, όμως πρέπει να φωνάξουμε και τον σερβιτόρο.
Ο Χριστόφορος καλεί το γκαρσόνι και παραγγέλλουν.
-Δεν νομίζεις ότι πήραμε αρκετά πιάτα;
-Είναι ελαφριά και νόστιμα τα φαγητά εδώ.
-Για πες μου τώρα, πώς πας από δουλειά;
-Αρκετά καλά. Μου αρέσει η δουλειά μου. Πάντα ήθελα να γίνω αρχιτέκτονας.
-Κι εγώ ήθελα πάντα να γίνω διακοσμήτρια, όμως τώρα τελευταία έχει μειωθεί αρκετά η δουλειά.
-Ναι, και σε εμάς το ίδιο. Εντάξει, π να κάνουμε, όχι ότι δεν με νοιάζει, πάντως συνεχίζω να δημιουργώ κι ας βγάζω λιγότερα.
-Κι εγώ το ίδιο.
-Νά τα πρώτα πιάτα ήρθαν κιάλας.
Πιρούνι, μαχαίρι, νόστιμη μπουκιά, πιρούνι, μαχαίρι, νόστιμη μπουκιά.
Κινήσεις γευστικής απόλαυσης.
-Χριστόφορε, έχω κάνει τη διαπίστωση ότι τα τελευταία χρόνια λείπει από όλους τους τομείς η φινέτσα, εσύ π γνώμη έχεις;
-Μμ, ναι, δυστυχώς έτσι είναι. Βέβαια, οι Έλληνες έχουμε εξευρωπαϊστεί, αλλά θέλουμε πολλή δουλειά ακόμη και μακάρι να παίρνουμε μόνο τα θετικά της Ευρώπης.
-Ναι, έτσι καλά θα ήταν, συμφωνεί και τσιμπά ένα καναπεδάκι σολωμού.
-Πόσα παιδιά έχεις;
-Έχω τρία πολύ καλά παιδιά κι αυτό είναι σημαντικό για μένα και για την δουλειά μου. Αν είχα προβλήματα δεν θα μπορούσα να δημιουργήσω. Με ένα κακό σύζυγο δεν είναι τόσο μεγάλο το πρόβλημα, χωρίζεις, ενώ με κακά

παιδιά, το πρόβλημα είναι τεράστιο γιατί τα παιδιά σου δεν μπορείς να τα "χωρίσεις". Εσύ πώς και δεν παντρεύτηκες ως τώρα; Όχι ότι σε πήρανε τα χρόνια, είσαι τόσο νέος άλλωστε...

-Ήταν επιλογή μου, κάποτε θα γίνει κι αυτό.

-Ναι, βέβαια.

Την ώρα που τρώνε το επιδόρπιο, ο Χριστόφορος παίρνει κι άλλο "επιδόρπιο", κάτω από το τραπέζι. Της χαιδεύει το μπούπι, όχι όμως με χυδαίο... τρόπο, έτσι της φαίνεται, ίσως επειδή της αρέσει και δεν θέλει να παραδεχτεί ότι τη "χουφτώνει".

Συνέρχεται όταν ακούει μια αντρική φωνή.

-Καλημέρα σας.

Βλέπει τον Χριστόφορο με μία ξανθά θεά, πιασμένοι χέρι-χέρι.

-Καλημέρα, ψιθυρίζει και μονολογεί

"*Η τέχνη αγαπά την τύχη και η τύχη την τέχνη*" βρίσκοντας τα λόγια του Αγάθωνα ότι πρέπει για την περίπτωση.

Τι περίμενε δηλαδή, ο γιάπης να έπιανε το χεράκι μιας πενηντάρας, αν και εδώ που τα λέμε, δεν είναι κι άσχημη για την ηλικία της.

Το νοσοκομείο είναι μακριά από το σπίτι της Βασιλικής, αλλά αυτό δεν τη νοιάζει, απολαμβάνει την διαδρομή. Της αρέσει να οδηγεί όλες τις ώρες, πρωί, μεσημέρι, απόγευμα, βράδυ. Σήμερα φτάνει στην δουλειά νωρίς γιατί η κίνηση στους δρόμους, παραδόξως, ήταν ανύπαρκτη. Παρκάρει και πηγαίνει κατευθείαν, σχεδόν τρέχοντας, στο κυλικείο του νοσοκομείου, γιατί δεν έχει πει ακόμα τον πρώτο της καφέ. Στο τέλος του διαδρόμου, σκοντάφει πάνω του και...φουντώνει, ξανάβει, διεγείρεται. Αυτό συμβαίνει κάθε φορά που τον βλέπει. Εκείνος όμως, πάντα είναι βιαστικός. Πίνει γρήγορα-γρήγορα τον καφέ του και φεύγει. Είναι ο καινούργιος νοσοκόμος, ο Σωτήρης. Αχ, πόσο της αρέσει!! Πόθος...πόθος, μόνο αυτό αισθάνεται να την πλημμυρίζει κάθε φορά που τα βλέμματά τους διασταυρώνονται. Πάντως δεν της λείπει το σεξ και απορεί πώς κάνει τέτοιες σκέψεις.

Τρία πράγματα την ενθουσιάζουν στην ζωή: η τρυφερότητα, το χιούμορ και η γοητεία. Τα "τρία κορυφαία", όπως λέει, και απορεί τώρα πως παρασύρεται σε εξάρσεις, εξάψεις, διεγέρσεις, ξανάμματα, αναψοκοκκινίσματα και τα συναφή.

Στο κυλικείο είναι μόνη της, οι συνάδελφοι δεν έχουν εμφανιστεί ακόμη κι έτσι όπως ρουφάει απολαυστικά τον καπουτσίνο συνοδευόμενο με το σοκολατένιο κρουασάν, σε απόλυτη ηρεμία...ονειροπολεί.

Είναι τρεις το πρωί. Μόλις έχει τελειώσει μία επέμβαση και είναι σχεδόν εξουθενωμένη. Οι υπόλοιποι συνάδελφοι έχουν φύγει. Βγάζει την στολή του χειρουργείου κι ετοιμάζεται να φύγει, όταν εμφανίζεται το πρόσωπο του Σωτήρη στο τεράστιο τζάμι του παραθύρου να την παρατηρεί έντονα και αδιάκριτα. Φουντώνει. Ο νοσοκόμος ανοίγει την πόρτα χωρίς να σκεφτεί, μπαίνει μέσα χωρίς να ρωτήσει, την πλησιάζει χωρίς να διστάσει, την αρπάζει από την μέση και την φιλά παράφορα, χωρίς να ντραπεί. Η Βασιλική, αν και χαμένη στις σκέψεις της, δεν ανπιστέκεται διόλου. Την φιλά ξανά και ξανά με

το ίδιο πάθος. Τα πόδια της αρχίζουν να τρέμουν, μόλις που στέκεται όρθια. Της ξεκουμπώνει την μπλούζα και φιλάει τα στήθη της. Γεύεται τα φιλά του, τα χάρδια του, τα χουφτώματά του και τρελαίνεται. Ο Σωτήρης την ανεβάζει στο κρεβάτι του χειρουργείου, κατεβάζει την φούστα και την γυρίζει μπρούμυτα. Ωστόσο, κάποια στιγμή, σκέπτεται τον πισινό της. Γιατί πάντα την απασχολούσε πόσο σπητός είναι και ειδικότερα το καλοκαίρι όταν βλέπει στους δρόμους αυτές τις "κωλοαφίσες" για αδυνάπισμα, τρέμει για την εμφάνιση του δικού...της "κώλου" στις παραλίες. Τώρα όμως τρέμει, όχι επειδή είναι σε μια παραλία και την βλέπουν αλλά στην αγκαλιά του. Δεν τη νοιάζει η κατασκευή των γλουτών της - ας είναι όπως είναι, βρε παιδί μου, σκοτούρα της - και είναι ακόμη πιο περιέργο που δεν τη νοιάζει καθόλου μήπως κάποιος μπει μέσα απροειδοποίητα. Τρίζει το κρεβάτι του χειρουργείου κι εκείνη χάνει σχεδόν τις αισθήσεις της. Τέτοια ηδονή δεν την είχε ξαναγνωρίσει ή δε θυμάται πότε ήταν η τελευταία φορά που της συνέβη κάτι τέτοιο.

Όταν συνέρχεται, βλέπει τον μπάρμαν δίπλα της να την κοιτάζει με απορία, έτοιμο να της προσφέρει τις πρώτες βοήθειες. Κοκκινίζει. Ο καφές έχει κρυώσει, παραγγέλνει έναν άλλον, Irish coffee με μπόλικο ποτό, για να έρθει στα συγκαλά της και να τηλεφωνήσει στα παιδιά της για να τα ξυπνήσει να πάνε στο πανεπιστήμιο.

Όλες μαζί αναφωνούν τα δικά τους ζήτω:

ζήτω η ζωή που ζήσαμε, **ζήτω** τα παιδιά μας, **ζήτω** οι άσπρες τρίχες, **ζήτω** οι εμπειρίες, **ζήτω** οι ρυτίδες, **ζήτω** η κυπαρίπδα, **ζήτω** οι σακούλες των ματιών μας, **ζήτω** όλες οι αγάπες της ζωής μας, **ζήτω** τα ζήτω μας.